

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι

Χίλια δεκακόσα δεγδοήντα πέντε
το Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ρωμικός την εβδομάδα—μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει.
Όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Όρομητάς θά δέχομαι — διότι τους ανέχομαι.
Όγιά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν.
Όλη καιρούς πτωχίας — τρέχει το 'Ελληνικόν.
Όρομή για κάθε χρόνο — φράγγει δώδεκα και μόνο.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ.
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μεσ'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαεννέα 'Ιουλίου,
Μακρίνης τε και Βασιλείου.

'Εκατόν είκοσι κι' έπτά,
και χρειαζόμεθα λεπτά.

Διαδόχου εξετάσεις,
όπου είναι να τα χάσης.

Όπών και ό διάδοχος του θρόνου Κωνσταντίνος
εξετάσεων σκαμνί έχάθισε κι' εκείνος ;
'Εγώ 'στάς εξετάσεις του ποσώς δέν άμφιβάλλω
θ' άπήντησε σοφώς εις ένα και εις άλλο,
ότι σαν βασιλόπουλο που είναι 'στην 'Ελλάδα
όπει να έχη και μβαλό και γνώσι κι' έξυπνάδα.

Και ό Μεγαλειότατος με γέλοιο και καμάρι
εύθους τον έπροβίβασε άνθυπολοχαγό,
κι' ό δουλος κι' ό ελεύθερος 'Ελληνισμός έχάρη
κι' επέταξα τη σκουφια μου από χαρά κι' έγώ.
Και νά! τον ώνειρεύθηκα λεβέντη ζηλεμένο
και πρώτο βασιλόπουλο μοσχοαναθρεμμένο.

Όποιος μας δέν εγνωρίζε πώς εις τον Κωνσταντίνον
όφύσις δώρα πλούσια έχάρισε και τόσα,
όχιές ακόμη έμαθε το έθνος των 'Ελλήνων
ός άποκτά διάδοχον που τάχει τετρακόσα.
Και όπως 'Ελληνες σοφοί μας βεβαιούν και ξένοι,
ότι γνώσι και στη μάθησι κανέναν δέν του βγαίνει.

Και μέσα 'στην 'Αγιά Σοφιά τον 'κύτταξα να μπαίνει
για να τελειώση μόνος του τη λειτουργιά εκείνη,
που δέν την έχει ό παππας άκόμα τελειωμένη
κι' άμα την Πολι πάρωμε άπ' την αρχή θά γίνη.
Και άκουσα να λειτουργά μονάχος του εκεί,
γιατί με τάλλα έμαθε και τη λειτουργική.

Όταν σε μιὰ και σ' άλλη μας τρανή έφημερίδα
ό το παιδί του βασιληά σωρούς έπαίνων είδα,
όσας είπω έζήλειψα με όλο μου το χάλι,
ότι εκείνο να φανή μοναδικό κεφάλι,
έγώ κοτζάμ κρεμανταλάς να είμαι πάντα ζώον,
ότελων εξαίρεσιν εκ τόσων ύπηκόων.

Και ώνειρεύθηκα για αυτόν της άστραπής το άτι,
το λαμπερότερο σπαθί, το πιό 'ψηλό Παλάτι,
άλλ' ύστερα με όλ' αυτά 'θυμήθηκα 'στό τέλος
πώς άν μας τον εξέταζε κι' ό άτριχος Σεμτέλος
'στό μέτρον το τετράποδον και το κολοβωμένο,
βεβαίως θ' άπερρίπτετο μετά πολλών έπαίνων.